

disse udmærkede Mænd Udenrigsministeren og sagde: Dette gaar ikke an? Det forekommer mig, at disse Herrer, som ikke omtalte noget og ikke erklærede, at de ikke vilde føle sig bundne ved denne Meddelelse, men maatte gaa ud til Folket med den, er stillede akkurat som vi Mini- stre, der har holdt Sagen hemmelig. De har overholdt den Hemmelighed — og det er ganske rigtigt —, som de skulde overholde, men de har vidst Besked, og hvis de mente, at Sagen var umulig paa den Maade, hvorpaa vi førte den frem, saa kunde de med god Grund øjeblikkelig være traadt sammen. De kunde være blevet enige, det kunde det konservative Folkeparti og Venstre dog vel nok blive; de plejer jo at kunne blive enige, naar det gælder sligt — og have sagt: Den Maade kan det ikke gaa paa. Men disse Mænd foretog sig slet intet. En Overrumpling, som det ærede Medlem talte om, har der altsaa for det første ikke fundet Sted, og dernæst er det givet, at de ledende Mænd har haft god Tid til at overveje Sagen og overmaade god Tid til at meddele Regeringen, at nu vilde de ikke føle sig bundne til denne Hemmeligholdelse mere, men jeg antager, at de forstod, at Sagen maatte behandles i Fortrolighed og Hemmelighed, og derfor gjorde de det ikke, og jeg antager, at de derfor, i alt Fald den Gang, var enige med Regeringen. Nu er det anderledes; nu er det ikke mere saglige Grunde, som det ærede Medlem fra Ringkøbing meget rigtigt sagde, der er de herskende, men de politiske. Dernæst var Spørgsmaalet om Dementierne fremme, og af den Grund kunde, mente det ærede Medlem fra Ringkøbing, Sagen heller ikke behandles nu; det var jo der, det løb ud.

Endelig henviste det ærede Medlem fra Ringkøbing til, at denne Rigsdag ikke var kompetent til at afgøre dette Spørgsmaal. Jeg maa sige, at jeg i og for sig ikke kan anerkende dette Argument. Den Rigsdag, som har kunnet vedtage den Række af Love, som den har vedtaget — det er jo den samme Rigsdag, der sidder — selv om vi havde Valg i 1915 — siden vi havde Valgene i 1913 —, er kompetent. Men dernæst har denne Rigsdag paa en ganske bestemt Maade vist sin Kompetence derved, at den nu i 2 Aar under Verdenskrigen har holdt sammen paa mange Maader om den Politik og den Holdning, som Regeringen har anbefalet. Det synes dog at vise en vis Levedygtighed hos denne Rigsdag. Det ærede Medlem anførte ikke

her det Udtryk, som han plejer at anføre ude paa Møderne, „det levende Lig“. Jeg antager, det er et Udtryk, der meget imod den ærede Landstingsmands Villie, som først har brugt det, er blevet saa berømt. Det er undsluppet Tændernes Gærde i et ubesindigt Øjeblik ved et privat Møde og er saa kommet ud og det, endskønt der jo ikke er noget Udtryk, der passer mindre paa den nuværende Rigsdag end dette. Imidlertid har det ærede Medlem fra Ringkøbing erklæret, at Regeringen maatte holde dette Forslag tilbage eller fremkomme med det paa ny, naar den belejlige Situation var der. Naturligvis har det indbyrdes ganske uenige konservative Folkeparti klynget sig til det Halmstraa, der her blev rakt det. Det mener ogsaa, at Regeringen maa tage Forslaget tilbage og udsætte det ad calendae græcas, hvor længe, det er der ingen, der kan sige. Skønt jeg ingen Bemyndigelse har dertil, kan jeg udtale paa Regeringens Vegne, at det Forslag, vi har fremsat, efter vor Mening fuldt forsvarligt og til Landets virkelige Bedste og tjenligt til at undgaa faretruende Komplikationer, agter vi ikke at tage tilbage, men at lade det behandle færdigt her i Rigsdagen. Det maa først behandles i dette høje Ting, hvor der i Øjeblikket er en Mulighed for, ja, jeg kan sige en absolut Sandsynlighed for, at det vil blive vedtaget, da de to Partier, der behersker Flertallet i denne Sal, har erklæret sig for det. Dernæst vil det blive behandlet i Landstinget. Hvis Landstinget skulde forkaste det endnu en Gang — der kan jo ske meget i de Dage, der kommer —, saa staa Regeringen saaledes, at den vil appellere til Vælgerne. Jeg antager, at der kan blive Enighed mellem de forskellige Partier — en saadan Enighed har der jo hidtil ikke været til Stede — om en Ikrafttræden af Grundloven af 5. Juni 1915 og de dermed sam- hørende Valg. Forholdet har jo tidligere været saaledes, at det konservative Folkeparti ikke ønskede Valg, og jeg har for Resten heller ikke i Dag hørt det sige med Bestemthed, at nu ønskede det Valg, men jeg maa antage — ogsaa efter de ubeherskede Udtryk, der er fremkommet fra ærede Højremedlemmer i Pressen, og efter den Stilling, dette Parti rimeligvis vil tage overfor Partiet Venstre —, at man ikke vil være utilbøjelig dertil, og da kan jeg paa Regeringens Vegne sige, at hos os skal man heller ikke finde nogen Utilbøjelighed deroverfor. Hvis altsaa denne Konvention forkastes i Landstinget, vil der ikke fra Regeringens Side være noget til Hinder for,